

LA CAMPANA DE GRACIA

LA INTERVENCIO DEL "PAPA."

Lo resultat de tot aixó será que se 'ns fumin LAS FILIPINAS.

TUNDAS SENMANALS.

QUESTA senmana 'ls carlins han tingut bona pesca de tunyina: se 'n vá la caló, y sembla que l' escalfarlos las orelles comensa á ser una obra de caritat.

Es precis accontentarlos, perque las bastonadas en esquena de carli rebrotan.

¡Ho duptan?

Donchs allá ván las probas.

Ja no parlém de Puigcerdá ni de Castellar de Nuch: casi arriban á mil las baixas que tingueren davant de l' immortal Puigcerdá, ni dels 107 carcundas enterrats en la Pobra de Lillet: aquesta es una bona garrotada: are 'ls rebrots no deixan tambe de tenir lo seu mérit.

En lo Nort la columna de Navasqües los hi conquista d' una á una las posicions de Rocafort, Sta. Margarida y altres próximas á Sangüesa, de modo que 'ls carlins d' aquella part ja no mes se quedan ab dos posicions, y aquestas no es tant fácil que las tropas pugan conquistarlas.

Pero no hi fá res perque una d' ellas es la posició falsa, y l' altra la posició rílicula.

Lo brigadier Reyna que no vol ser menos, se tira ab sa brigada sobre 'l poble de Taravilla, ocupat per en Villalain: de la primera embestida l' hi mata 14 homes, l' hi causa mes de 100 ferits, lo dispersa vergonyosament y l' hi pren armas, municions y cent fanegas d' ordi.

De manera que en la partida d' ajedrez que juga la llibertat ab l' absolutisme, aquest va perdent casi tots los seus peons y caballs, tē las torres amenassadas y la Reyna..... republicana, dona jaque al rey blanc.

Per ço totas las nacions estrangeras apostan en favor dels negres.

Si la partida 's generalisa, y correspon la jugada al temps que per pensársela s' han prés los nostres gefes del Nort, aviat los carlins haurán pagat la partida.

En lo centro van los carlins desalentats: la fam los tréu de las montanyas, y no se atreueixen á baixar á la Ribera, segurs de que val mes pasturar pels boscos y menjar escorxa de roure, que rosegat lo plom dels nostres valents.

Las desercions aumentan, perque en un rebost vuit fins las ratas s' hi moren de fam, y las columnas se mouhen continuament, recullint dels pobles contribucions y quintos, y donantlos confiansa ab sa presencia.

Pero entre 'ls braus gefes que alli fan rotllo, s' hi conta al intrépit Lopez Pinto.

Ell es qui ab un grapat de valents, se llansá un dia sobre las faccions que eixian victoriosas de Cuenca, carregadas de botí y de presoners: ell es qui féu una marxa de dos dias á través de montanyas desertas, alentant als soldats que anavan com ell sense raccions, morts de fam y de set, desafiant l' inclemencia del temps, ab la dolsa esperansa de rescatar als infelissos camaradas que havian tingut la desgracia de caure á las grapas d' aquella cáfila de salvatjes: ell es en fi qui lográ donar un dia de gloria á la nació y un respir de consol á tots los liberals que s' havian esborronat després de las horrosas iniquitats de Cuenca.

En Lopez Pinto, ab forsas molt inferiors se llansá un d' aquets dias sobre Mora de los Rubielos, poble fort ocupat per Gamundi, Pallés y Madrazo: en vá s' oposan á las sēvas tropas: la victoria guia sos passos, y las faccions fujen desbandadas, deixant lo poble plē de morts y de ferits.

Ab generals aixís la victoria de las armas republicanas ha de ser sempre general.

A la Manxa, las nostras tropas escabetxan á l' últim Quijote que hi quedava.

En Feo de Carinyo que buscava l' insula Barataria, ha conquistat vuyt pams de terra

per enterrarshi junt ab sos crims y sas maldats.

Buscava las unzas dels manxegos... y ab una unza de plom l' hi han arreglat los comptes.

Aqui á Catalunya, després de la pluja de Puigcerdá hi ha hagut pels carlins bona cullita de bolets.

Deixant á part la seva excursió pirática per la Costa, robant y devastant, s' ha de fer notar, no obstant, que pels pobles que 'ls reganyavan las dents passavan de llarch.

Parli Badalona, parli l' intrépida ronda de Mataró, corrent en socorro de Vilassar, parli Calonge y San Feliu de Guixols, que al toch de somatent, lograren escombrarlos del baix Ampurdá, rescatant á las infelissas donas que en calitat de rehens se 'n duyan dels pobles menos disposats á defensarse.

Pero ahont dona gust veure als carlins es á Vich: reconcentrats en aquella levítica ciutat en número de 3 á 4 mil, una nit reben la falsa noticia de que s' hi acosta una columna. Sens esperar res mes, se tiran al carré, los grupos se troban y 's fan foch, molts d' ells moren, altres quedan ferits, y l' alarma creix ab los tiros; Després s' adonan de que la noticia ha estat mentida; pero 'ls seus resultats son bēn verdaders.

L' altre dia s' atreueixen á baixar fins á Caldas: tal vegada després de lo de Puigcerdá 'ls convenian uns quans banys.

Pero al brigadier Estéban ¡que poch humanitari! l' hi dona la gana d' embestirlos, simula una retirada, y 'ls llansa la caballería á sobre: la cosa vá ser joch de pocas taulas: 37 morts cubreixen lo camp, s' enduhen gran número de ferits y 12 presoners quedan en poder de la columna.

Lo grupo major dels dispersos no passa de 25 homes: al Muixí que manava las forsas ja desde llavor los seus no l' hi diuhen Muixí, sino Moixo, y així s' acaba una senmana, en la qual los carlins han ballat sense tenirne ganas.

Per are... que 's prenguin aquest ou, que l' altre 's cou.

BATALLARAS

Lo Brusi aixeca fins als núvols las poesías de 'n Balaguer.

No es que sigan dolentas; al contrari n' hi ha de molt notables.

Pero al aixecar las poesías de 'n Balaguer, nos recorda que un dia 'n Balaguer vá aixecar la suspensió del Brusi.

— «Ajúda 'm y t' ajudaré!»

Los carlins han envenenat las ayguas de Castelló.

Pero no 'ls culpin ¡pcbrets! que las han envenenadas sense volerho fer.

¡No saben com?

¡Banyantshi!

Los carlins han donat al prefecto Nadaiillac la creu d' Isabel la Católica.

Lo govern francés deu estar tot cofat al veure 'l Terso repartint créus als seus agents!...

Pero no s' apurin los francesos que d' aquesta feta, es fácil que al cap-de-vall tots ells ne portin una, mes pesanta encara que la de Sedan.

En una alocució que ha donat lo Papa á ls seminaristas del Colegi Romá, los hi ha recomenat que tinguessen la paciencia de Job.

Quan ni ha cap mes remey, la paciencia es lo millor: te rahó 'l Papa.

Paciencia, niños que mas podria ser.

Sembla que 'l govern s' ocupa seriament de la guerra.

Un consell de generals l' hi somét alguns plans de campanya.

En quan á plans nosaltres tambe tenim los nostres, y encara que no siguem generals, sino meros particulars aném á dirlo, per si algu tracta de aprofitarlo.

Lo nostre PLAN consisteix en aplanar las provincias Vascongadas.

Lo noy Alfonso vá corrent totas las córts d' Europa, y 'ls reys lo convidan á dinar.

¡Sempre las reals majestats, desde 'ls temps mes remots han sigut aficionats á n' als bufons.

Y no s' enfadin los alfonsins: que 'l noy Alfonso es butó, ells mateixos ho diuhen vint vegadas cada dia.

Fá dias que 's parla de una intervenció estrangera.

¡Que procuri 'l govern lliurarnos d' aquesta desgracia! Qu' ns ne lliuri acabant prompte la guerra! ¡Que l' acabi prompte armant al poble lliberal, fent política popular, y tremolant ab má vigorosa la bandera republicana contra la odiosa bandera del absolutisme!

¡Aixó es lo que 'l pais reclama! Donar lo malalt á metjes estrangers, mentres n' hi haja de bons á casa, entregar la nació als prussians, mentres hi haja lliberals espanyols, seria una vergonya, una iniquitat y fins un crim dels que mes severament l' historia condemna!

Un matrimoni católich s' havia fet protestant.

Ensenya en lo poble nou las doctrinas d' aquesta secta, y cansat ja de protestantisme, ha abjurat públicament sos errors y torna á ser católich.

Lo Brusi referi llargament la ceremonia. ¡Com l' hi queya ls baba al veure que aquells feligresos cantavan la palinodia!...

¡Pobre gent! Jo 'ls desitjo que en pago de la seva conversió, Déu los hi ompli las butxacas de pessetas, los donga cotxe, palco al Liceo, pis á la Rambla y un trage á la moda cada dia.... Jo 'ls hi desitjo que may la miseria 'ls obligui á convertirse al mahometisme!.... Jo anhele que sigan felissos, y que morin tranquils llegint la secció religiosa del Diario de Barcelona. AMEN.

Notan alguns que 'l discurs de 'n MacMahon, contestant al nostre embaixador es molt fret.

Aixó no tē res de particular: es efecte especial d' aquell clima que no mes s' escalfa, quan los canons prussians ressonan per l' espay.

Ab motiu del discurs pronunciat per l' embaixador alemany en Madrit, ab motiu de sa recepció, en lo qual exposa que 'l seu govern veuria ab gust que 'l nostre 's regís pels principis conservadors, los alfonsins están que no hi veuhen de cap ull.

Tant no hi veuhen, que ni siquiera saben lo que volen dir principis conservadors.

Una de las cosas que en virtut d' aquests principis mes deuen conservar los pobles es la vergonya.... y ¡la conservaria, per ventura 'l poble espanyol si demá cridava de nou á la familia H que pēl Setembre del 68 vá treure d' Espanya á cops d' escombra?...

¡Entornéase 'n al llit, que aixó es la lluna!

Mentras las tropas de 'n Lopez Dominguez espolsavan l' esquena dels carlins, aquests publicavan lo següent pregó pels carrers de Banyolas:

«Per persona fidedigne hem sabut: Columna derrotada, artillería, brigada y caballería en poder del exercit real de Catalunya: y promte coparán la infantería. Ademés cerca del pont de San Cosme, baixant el coche de Olot una ronda carlista veu un grupo y li diu: «Altu el

grupu, cabo de guardia un grupu... ¿Quién vive?—¡España!—¿Qué gente?—Manila.—¿Hay cuartel?—Sí, responguren los nostres. Hi ha cuartel. Se entregaren y foren portats á Olot.»

Y encare dirán que 'ls carlins no son bons artillers!

Lo qu' es canons ni morters podrán no tenirne; are en quan *per bombas* no hi ha pas ningú que 'ls guanyi.

A Puigcerdá se l' hi ha donat una medalla que conmemori son heroisme y á mes lo títol de *ciutat*.

Per gran que haja sigut l' heroisme dels Puigcerdaneses no 'ls sembla que 'l títol de *ciutat* á una població tant petita no hi va prou bè?

Jo no 'n diria *ciutat*, sino *ciudadela*
¡*Ciudadela liberal de Puigcerdá!*

Barcelona es una ciutat que conta doscents mil habitants; d' ells los 140 mil están obligats á tenir cédula personal.

A pesar d' aixó las cédulas se despatxan de una á una ab una calma que daría enveja á una tortuga.

Ni d' aquí á tres anys serán despatxadas totes.

S' ha descubert que la cédula aquí á Barcelona costa ja mes de nou rals: ne costa sis per l' estat, tres per l' Ajuntament, un parell ó tres de jornals per esperar tanda y dos ó tres días de paciència.

Y las oficinas del padró desd' aixó de las cédulas se semblan als matxos, en que tenen qua. ¡Qué! No han vist la gent que s' hi espera?

L' Ajuntament ab la qua sembla voler demostrar que la seva imprevisió es *bestial!*

La premsa alfonsina d' aquesta ciutat s' ha enriquit ab un nou periódich.

Se titula «*Fígaro*.»

Es un barbé que afayta bastant malament, y si d' ell tè de rafiarse 'l noy Alfonso, ja cal que prengui la resolució de deixarse la barba.

REGALOS QUE NO AGRADAN.

Cosas en eix mon hi ha que segons com nos agradan, y que molt y molt enfadan segons com las vulguin dar.

* * *

Al nen xich com una rata que no creu y plora molt, li causa gran desconsol que li *dongan una nata*.

Al que 's troba en una rinya y als contendents vol calmar, no li sol may agradar que li *dongan una pinya*.

Quan un en amor s' abraça y 's declara á sa adorada, per lo regular no li agrada que li *dongan carabassa*.

Al que vol servir en tot per son gust, fentse pesat, quasi bé may li ha agradat que li *dongan un pebrot*.

Quan jo ne jugo al billar ab un que 'n sap mes que jo, no m' agrada de debó que un tanto 'm *vulga donar*.

Lo gastrónomo Bernat diu que tot á n' ell li agrada, y que solsament l' hi enfada li *donguin un estufat*.

Lo senyó á qui deu un pico l' Andreu, cobrarlo volia, y no li causá alegría que aquell li *dongues un mico*.

Al carlista que asesina tot defensant al tanoca, li dona gracia molt poca que se li *dongui tonyina*.

* * *

Cosas en eix mon hi ha que segons com nos agradan, y que molt y molt enfadan segons com las vulguin dar.

TRES DE SECAS.

Hi ha entre 'ls que cultivan la llengua catalana una escola qu' escriu ab e tots los plurals femenins dihent: *estrelletes, tortugues, roques, nines*, etc., etc.

Un dels nostres coloboradors nos ha enviat pera sométre'l á la seva ilustrada meditació lo següent suelto:

«Deya un americano: Nostres *negres* fugiren una vegada ab *negres*, y junts *negres y negres* se ficaren terres endins, y allí en los boscos s' apariaren *negres ab negres y tingueren negres y negres* per fills.»

¡Apa aquí! partidaris de *les estrelletes*: averiguar quins son los homes y quinas las donas.

Un carlista deu haver estat tancat en los calabossos de ca-la ciutat.

Ho dihém porque en la paret d' un d' ells s' hi llegeix aquest sublime rasgo d' admiració católica-monárquica:

«*Un jumento á una pollina cierta noche conoció, y al cabo de nueve meses ella á D. Carlos parió.*»

—Estich desesperat, deya un jove... mata-ria al que se 'm posés al davant no mes porque 'm *duguessen á presiri*: lo mon me fá rabia y jo 'm faig fastich.

—Home, pòsis sobre sí, l' hi deya un senyor molt amich de donar bons concells: es precis qu' *entri en caixa*.

—¡Maliatsiga! si d' aixó es precisament de lo que 'm *queixo*?

—De qué?

—D' haver *entrat en caixa*.

Lo carli que van pendre 'ls de Mataró duya las butxacas plenas de sucre.

¡Veus' aquí un carli tant llépol, que anant pres, y avants d' haverse menjat lo sucre, ja *tenia cuchs*.

Lo Terso ha entrat á Tolosa, trobanti 'ls carrers plens d' archs triunfals.

Bo es que á Tolosa l' hi fassan archs, ja que las tropas l' hi fan l' *arquet*.

—Estich molt apurada, senyora Tuyas.

—¡Ay ay! y aixó senyora Escolástica?

—No trobo criada en lloch: dolentas y caras totas.

—Jo n' hi sè una de bona y barata.

—Digui, ¡ahont?

—Vagi al Tívoli 'l dia que la fassin.

—Cregui que hi aniré.

—¿Qui ha quedat de president del nou ministeri? preguntava un federal.

—¿Qui vols que haja quedat? Lo mateix *Sagasta*.

—Ja m' ho pensava.

—Perqué?

—Perque las cosas políticas tenen de pendre 's sempre al revés de lo que diuhen. Y aixís per lo mateix que diu tothom *se-gasta*, s' ha de creure que no 's *gasta* may.

En Manyé l' altre dia s' ocupava de pentinats de senyoras.

¡Y aixó s' atrevia á escriureho al mateix *Cándido*, que fins are l' ha escoltat ab un pam de boca oberta, sens atrevirse á contestarli!

Lo mes notable del article dels pentinats, es aquell rasgo tan patriótic, en que afirma que la patria es la *madre política* dels ciutadans.

¡Ah! si... si... Per lo mateix qu' es la *sogra*, tots los ciutadans están renyits ab ella!

A San Gervasi ja matan tocinos.

Lo dia de la festa major en una sola tenda ván despatxarse 'n tretze.

La *córt* del Terso al saberho, ha caygut en basca.

FÁBULA VERÍDICA.

Un fulano de tal que de segur seria liberal segons lo qu' era estrofa, á un temple del Senyor s' en va aná un dia y ab gran finura y molta cortesia vá presentarse á un tal mossén Garrofa manifestantli qu' era dibuixant, y qu' una imatge li agradaba tant de las qu' allí hi havia, que d' ell per gran favor desitjaria li dés permís per treure 'n una copia. Ab la ignocència qu' als mossens es propia lo permís li doná sa reverencia, y anantse 'n á brenar, sol ab l' imatge al tuno va deixar. ¡Lo tuno, qu' abusant de sa ignocència, ab mes llestesa qu' alsa 'l vol la grua, encara lo mossén no gira cua, que sens las cosas respectar sagradas á l' imatge despulla d' arracadas, d' anell, corona, del rosari sant y alguna altra friolera, y adèu, mossén, li pots aná al darrera ab un fluiol sonant!

Aixís ho duya 'l diari; ara, qui tinga duptes qu' els aclari. Lo que 'ls diaris no han dit, y á fè que no hi ha 'l dupte mes petit, es qu' aquellas alhajas consagradas, ¡oh miracle! en petroli y en granadas s' han convertit, y en balas de trabuch qu' á Puigcerdá y á Castellar de Nuch, en virtut de decrets providencials han foradat los pits dels liberals, en vindicta de ser d' aquest partit lo dibuixant fingit, aquell tunante dibuixant estrofa que va enganyá al pobret mossén Garrofa. —No hi ha, per produhir tant grans miracles, com las joyas de sants y tabernacles.

TARAVILLA.

Se parla ja de un nou candidat para Espanya.

Se diu qu' es alemany, y fins se precisa qu' es de *Sajonia*.

Si la cosa anès en davant, ja podriam dir los espanyols: —¡Viva l' Espanya ab honra!

Y aixecar en laire la apedassada bandera nacional, ab un nou *sawó*.

Una pregunta:

¿No saben porque entre las filas carlistas hi ha tantíssims capellans?

Jo hi he reflexionat madurament y no m' hi pogut donar cap mes contestació satisfactoria, sino la de creure que tots ells rivelisan en zel pera assistir al enterro del absolutisme.

FABULETA.

Un carlí festejava
y á Puigcerdá per atacar se 'n anava,
per lo qual l' hi digué á sa amoroseta:
—No t' apuris Riteta:
si faig are aquets passos
que 'en lo saqueig de Puigcerdá, treuré,
es per durte un parell de matalassos,
y per casarme ab tú aquí portarè."
A la muralla per l' asalt s' arrima
trona un canó y 'l cap l' hi socarrima,
y 's queda la carbassa d' aquell plaga
sens cabells y sens pell: tota una llaga.
Y després al tornar descalabrat
esclamava ab veu trista aquell pampana:
—A Puigcerdá jo vaig anar per llana,
y m' han deixat á Puigcerdá esquilat.

Hi ha entre la gent nea infinitat de confrarías: la de Sant Roch, la de Sant Pancrás, la de la Verge de Montserrat; pero n' hi ha una que 'n diuhen la *Confraría de la Sanch*.

¿Voldrian dirnos los que hi pertanyen, si ja han pensat en fer sócios honoraris d' ella á n' en Savalls, á n' en Miret, á n' en Tristany y á tots los llops, que corren afamats per nostras montanyas?

CANTARELLAS.

Si aixis t' estimo, 'l retrato
has promés donarme aviat...
¡quan mes val que 'm dongas nena
los quartos que t' ha costat!
A. G.

Nineta dels cabells d' or,
los dels bells llabis de grana,
la dels ulls de cel puríssim...
¿perqué no 't rentas la cara?

Si miro al cel penso ab Dèu
que ha fet una obra tan gran
y si 'm miro á la butxaca
penso que no hi tinch un ral.
Y. T.

Vaig darte de pensaments
un bell ram, nina bonica
y desqué 'ls vás esfullar
tinch un ram de bojeria.

Se queixan totas las donas
de que 'l llus vaja tan car:
no té d' anarhi, si 'ls *Ussos*
son tots are ab en Savalls?

Jo canto aquí á la serena
com rossinyol desolat,
tu ets nina la lluna.... ¡*setaem!*
¿No veus? Ja m' hi costipat.
P. K.

EPIGRAMAS

—Estich ressentit de un ayre
deya ahí 'l senyó Matèu.
—Donchs jó, digué un amich seu,
n' estich y molt de un desaire.
T. DE S.

—¿Quán es mon gasto? en Bernat
deya á un mosso, (al temps que á aquet
l' hi feya un altre l' ullet)
y ell contestá:—Ja es pagat!
—Caramba! tot fentse l' orni
digué 'l del ull, escamat:
potsé aixó es equivocot
repárin que aquí hi ha un borni.
A. F. O.

—De que plora don Andal?

—No 'u vulgas saber Teodoro
—Donchs qu' es lo que t'è?
—Un caixal.....
—Ay! jo 'n tinch set y no ploro.
T. DE R.

D. Ambrós qu' era molt gros
deya á 'n Quim qu' era bèn prim:
—Que tal? ¿Com ho passas Quim?
—Molt bè: ja 'u véu senyó Ambrós
—Casi no! si ets un fideu!....
—Per ço mateix, bè dich jo,
perque aixis, sent prim com so,
passo bé per tot arréu.
R. P. DE R.

Cuentos

Un jove molt calavera, promés ab una noya,
anava á passeig ab la seva *dulsinea*, quan
aquesta l' hi demaná per entrar á un café á
pendre alguna cosa.

Lo pobre xicot s' adoná de que no duya un
quarto á la butxaca, pero ¡bah! va pensar, de
una manera ó altre m' arreglaré.

—Noy, digué al mosso, després de haver
prés, dispensi m' hi descuidat lo porta-mone-
das, demá passaré pèl gasto.

—Oh! miri tindrà de deixar alguna prenda
per penyora.

—Una prenda héu dit? Aquí 'us deixo la
mes estimada, diu alsantse y deixant á la xi-
cota ab un pam de nas.

Tenian dos un cert plet,
y un d' ells al jutje va enviá
de préssecs més de un quintá
y á mes algun dineret.

Lo jutje fallá en favor
d' aquest sens justicia fer;
y quan l' altre ho vá saber
vá corre á dirli:—Senyor,
ab vosté estich molt ofés:
mos arguments, D. Hilari
eran justos....

—Lo contrari
ne tenia de mes pes.

T. DE S.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Mariano Cadenet y Cupido sense fletxas.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Violiniista, Estripat y Dos escabellats.
Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' istil.

Ciudadans Ignocent Orni. Creyém que haurá quedat con-
tent.—J. B. Bofill. Lo mateix que vosté 'no es veritat?—
Noy molt rexinolao. En lo que 'ns envia actualment no hi
tróbrém la gracia de la passada senmana la xarada bèn com-
binada: pero té una forma desastrosa.—Bréu. Si 'n diu lo dic-
cionari de Madoz ja s'hi pot pujar de peus: insertarém las
cantarellas; en quan al romans á mes de ser molt llarch com
vosté mateix coneix, es poch sóbrio, y 's deixa portar massa
per la facilitat que té vosté en versificar: fassa altres cosas,
que sempre las reberém ab molt gust.—Ciudadans Un barbé,
S. Ferrer y B y Posturas. Aquesta senmana no 'ls podem
complaure; en la próxima sigan mes aixerits y tot anirà enda-
vant.—Ciudadans Canari, Barba pobre y Pochs Bolados. Vos-
tés versifican bè, 'ls seus versos son com un carbó apagat, no
treuhen xispa.—Ciudadans Joseph Sinop de Tarragona, Pare
y fill y Baruga y Gandala. Las solucions del altre número
han arribat tart, perque poguessen aprofitarlas.—Dos esca-
bellats. En la nota que doném á las xaradas nos regim per la
majoria de las que se 'ns remeten. los epigramas no mart-
xau per mal versificats; los quentos bé.—R. Pons é Yañez.
¡Quina llástima que 'l sentiment que revela la seva poesia, no
estiga expresat ab millor forma: lo demés tampoch podem in-
sertarho per iguals molius.—Tres de secas. La xarada es
llástima que siga tant embrollada y leta ab poca paciència: las
cantarellas bé; en quan á la poesia te mes de 160 versos: per
poderse insertar en *La Campana*, n'hi sobran un centenar; en
quan á la justa observació que 'ns fá l'hi demaném mil per-
dens, y respecte á lo demés en lo present número trobará ja
una part de la resposta.—Papallona. Aprofitarém la canta-
rella.—Un jove tronat. En la seva endavinalla hi ha una idea
pero molt fosca.—Tófol de Bellirana. Lo cuento que 'ns en-
via es mes conegut que 'n Xarau.—Esquitx de notari. No pot
aprofitarse mes que un epitafi.—Fulano de Tal. La poesia
per anarhi hauria de retocarse, l' epigrama regularé.—F.

C. y G. La poesia que 'ns envia es boniqueta, pero no es de
género de *la Campana*, lo domes es vell y gastat.—A. F. O.
La seva poesia es bonica, l' insertarém.—Ciri Trencat. lo
cuento bastant bè, l' endavinalla massa rellesciosa, lo demés
no fila.—Ralip. Lo que 'ns envia esta bè, molt bè; pero ¿es
original? No estranyi la pregunta, per quan alguna cosa que
de vosté hem insertat, ha resultat després ser una copia.—
Carnicer de Vilanova. Bè per l' epigrama.—Pitrachs. Una
cantarella bé, l' altre gastada.—Signa. Los cuentos que 'ns
remet son molt vells.—Un llengut. Si desitja que l' hi acep-
tém xaradas, á mes de combinar sílabas que d' aixó ja 'n sab
bastant, aprengui á versificar.—Gestus. La versificació de la
seva poesia es bastant defectuosa, los versos de set sílabas
necessitan tenir l' accent molt fi, perque corria bè: respecte á
las cantarellas en la forma que 'ns indica, no cal dir que las
acceptarém ab molt de gust.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

L' IN-TER-VEN-CIÓ molts esperan
per veure si vé la pau;
pero lo milló es la MA-QUI-NA
de matar carlins aviat:
y aquesta es, pendra tots l' arma
y Puigcerdá per MIRALL.

GESTUS.

Han endevinat totas tres solucions nn barbé,
Lucrecia Borgia, dos escabellats, un de la 7.ª del
2.º de Reus, companyia del barral de Figueras,
companyia dels colls planxats de idem, Tres de
Secas, un inglés, Papollona, y Cupido sense flet-
jas.

Ha endevinat las 1.ª y 2.º lo ciudatá Fulano
de Tal: las 1.ª y 3.ª los ciudadans Fusteret de
Sans, un violinista estripat, y A. Costas. En quan
á la 3.ª no mes, un jove tronat. esquitx de no-
tari, Tófol de Bellirana, Arturo del Mas y Primo.

XARADA

I.

Un que no era gens *tres-dos*
ab un *hu-dos* regular
un canó vá desmontar
que crech jo qu' era 'l mes gros
de la facció; y al moment
de veure aixó 'l general
carlí, fá *quarta* l'assalt.
Pero ¡viva Dèu! que ab gent
valenta com la de dins
sols no 'ls falti un xich de teca
ab la *tot* y ab la *tot* seca
sabrán respondre als carlins.

SASAC.

II.

Dintre una *hu-dos-tres*
un jorn hi havia un *tót*
que apellisaba á un *prima*
perque feya esbalot.
—¿No vóu l' hi digué jo
que are vosté *dos-hé*?
Respon ell:—*Prima-terça*,
sino n' hi haurá per tu.

UN CÓMICH D' HORTA.

ENDEVINALLA DE 6 SOLUCIONS.

(Al ciudatá Magé Rabasa.)

Ab duas A. A.
sempre 'n tindrás.
Ab duas E. E.
bon ofisi es.
Ab duas I. I.
té sant Arcís,
Ab duas O. O.
son mes de dos.
y ab duas U. U.
mals de mal us.

GESTUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

L. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.